

ŽELIMIR MAROEVIĆ, dipl. ing. građ. (1936 – 2006.)

Kada odjednom ustanovite da među nama nema nekoga koga godinama susrećete, uvijek tihog, ali dobro raspoloženog, sa stalnim osmjehom na licu i uvijek spremnog da pomogne u stručnim ili u privatnim problemima, ostaje samo osjećaj tuge zbog činjenice da nas je zauvijek napustio kolega i dragi prijatelj Želimir Maroević, svima znani Željko. Gotovo desetak posljednjih godina uspješno se borio s opakim bolestima srca i bubrega, ali dogodilo se eto da je 26. studenoga 2006. naglo podlegao gotovo rutinskoj operaciji, nevezanoj sa svojim osnovnim zdravstvenim problemima. Iza sebe je ostavio obitelj u kojoj je bio voljeni suprug i otac i kojoj je cio život posvećivao punu pažnju i toplu ljubav. Uostalom kao i svakomu poslu kojim se u životu bavio.

Želimir Maroević rođen je 21. travnja 1936. u Splitu, gdje je završio osnovno i srednje obrazovanje i maturirao na Klasičnoj gimnaziji 1954. Iste je godine upisao građevinski smjer na ondašnjem Arhitektonsko-građevinsko-geodetskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Taj je Fakultet potom uspješno završio i postao diplomirani inženjer građevinarstva hidrotehničkog usmjerenja.

Budući da je bio stipendist građevnog poduzeća *Pomgrad* iz Splita, nakon odluke vojnog roka zaposlio se u onda svjetski poznatoj graditeljskoj tvrtki. Prva je radna iskustva stjecao na terenu pri gradnji raznoraznih građevina, pretežno iz područja vodogradnje, poput luke Bar u Crnoj Gori, brane akumulacijskog jezera Brinje te navoza i obala u brodogradilištima Splita i Trogira. Skupivši mnogobrojna praktična iskustva, krajem 1967. godine prešao je u novoformirani Građevinski školski centar u Splitu. Taj je školski centar proistekao iz poznate splitske srednje Tehničke škole koja je nakon II. svjetskog rata obrazovala brojne građevinske tehničare, nužne u naglom povećanju radova u graditeljstvu u obnovi nakon ratnih razaranja. U to su vrijeme nova dostignuća u proizvodnji i primjeni suvremenih i praktičnih građevnih materijala, posebno za stambenu izgradnju,

zahtijevala utemeljenje posebnog laboratorija i u to je ing. Maroević također bio uključen. Stoga se osim pedagoškim radom u nastavi stručnih predmeta, posebno bavio uvođenjem novih materijala u građevinarstvo, poput vermikulita, gipsa, kartonskih ploča i sl.

Zbog naglog povećanja gradske stambene izgradnje 1970. se zaposlio u Odjelu za planiranje i projektiranje infrastrukture u Urbanističkom zavodu u Splitu. U to je vrijeme Urbanistički zavod Dalmacije izrađivao brojne studije kao podloge za Generalni urbanistički plan Splita, koji je tada obuhvaćao i prostore današnjih gradova Solina, Kaštela, Trogira i Omiša zajedno sa zaleđem. Svoj je veliki doprinos dao i u području infrastrukture i prometa te timskim radom u izradi planova.

Pošto je 1972. usvojen novi Generalni urbanistički plan Splita, započelo se intenzivnije izrađivati izvedbene projekte prometnica, vodovoda i kanalizacije u starome dijelu grada, ali i u novim tek urbaniziranim gradskim područjima na kojima su pripreme za gradnju bile u punom zamahu. U godinama koje su slijedile posebno se bavio detaljnim projektima infrastrukture, najviše na području grada Splita, ali i širom Dalmacije. Iz tog su mu razdoblja najznačajniji radovi vezani uz nova naselja – Split 3, Žnjan i Visoka. Posebno su se veliki zahvati u

razvoju gradske infrastrukture događali uoči Mediteranskih igara u Splitu 1979., gdje je ondašnji Urbanistički zavod imao važnu ulogu, a u tome je bio i vrlo značajan udio Želimira Maroevića. Nedugo potom, zahvaljujući svom radu i poznavanju teorije i prakse, postao je voditeljem Odjela za planiranje i projektiranje infrastrukture u Zavodu. Zbog uloženog truda i urođenog smisla za organizaciju, 1982. postavljen je za pomoćnika direktora, a 1985. za v. d. direktora i zamjenika direktora Urbanističkog zavoda u Splitu i na tim je poslovima radio sve do 1991. godine. U međuvremenu je bio predsjednik poslovnog i upravnog odbora toga značajnog Zavoda, a istodobno i zastupnik u ondašnjem SIZ-u za stambeno-komunalne poslove.

U samostalnoj i slobodnoj Hrvatskoj 1991. prešao je u novoosnovani Zavod za gospodarenje gradom, a od 1993. do 1998. bio je direktor Fonda za stambeno-komunalno gospodarstvo. Na tim odgovornim dužnostima radio je u vrijeme agresije na Hrvatsku i nakon nje, a brinuo se i o organizaciji i realizaciji novih infrastrukturnih projekata.

Posebno je bio uključen u poslove otkupa društvenih stanova od strane nositelja stanskih prava koji su tekli u skladu s novim zakonskim rješenjima. Novi su vlasnički odnosi u stambenim zgradama zahtijevali nove oblike gospodarenja pa je stoga bio uključen u osnivanje i organizaciju javnog poduzeća *Stanouprava* gdje se najviše brinuo za organizaciju stručnih i tehničkih službi. Gradska uprava postavila ga je i za direktora *Stanouprave*. Tu je posljednju dužnost uspješno obnašao do 2001. kada je radi teške bolesti umirovljen.

Pokojni se Želimir Maroević posebno isticao kao dugogodišnji aktivan član Udruge građevinskih inženjera Splita i Zajednice udruge inženjera Splita, gdje je često bio uključen u upravna tijela. Ing. Maroević vječno će ostati u sjećanju svojih kolega koji će mu uvijek biti zahvalni na doprinosu koji je dao za dobrobit svoje obitelji, društva i domovine.

Marijan Maroević, dipl. ing. građ.